

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 58/2014-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti F. P., zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Bilickým, Farská 9, Nitra, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 4/2000 (pôvodne vedenom Obvodným súdom Bratislava I pod sp. zn. 8 C 42/1993) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo F. P., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 4/2000 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 4/2000 konať bez zbytočných prieťahov.

3. F. P., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 10 000 € (slovom desaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia F. P. v sume 275,95 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatpäť centov) na účet advokáta JUDr. Juraja Bilického, Farská 9, Nitra, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 58/2014-12 z 29. januára 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť F. P. (ďalej len „sťažovateľka“), v časti, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 4/2000 (pôvodne vedenom Obvodným súdom Bratislava I pod sp. zn. 8 C 42/1993).

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. Spr. 3182/2014 z 22. mája 2014 vyjadrila predsedníčka okresného súdu, v ktorom uviedla, že predmetné konanie začalo ešte 23. marca 1993 doručením žaloby J. Š., ktorou sa domáhal proti

sťažovateľke ako odporkyni v 1. rade a mestskej časti Bratislava – Staré Mesto ako odporkyni v 2. rade určenia, že „je vlastníkom trojizbového bytu na 3. poschodí v obytnom dome ... a tento byt sú mu odporcovia povinní vydať“. Súčasťou tohto vyjadrenia bol podrobný prehľad procesných úkonov vykonaných v danej veci, z ktorého okrem iného vyplýva, že:

„Dňa 21. 7. 1994 na súd doručené podanie navrhovateľa, obsahom ktorého bol... návrh na zmenu žalobného petitu...

Dňa 19. 9. 1994 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom sa vykonalo dokazovanie, zároveň bola súdom pripustená zmena žalobného návrhu v zmysle návrhu navrhovateľa.

Dňa 22. 9. 1994 na súd doručené podanie navrhovateľa – návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 8. 11. 1994 do súdneho spisu doručené podanie odporkyne v 1. rade – vyjadrenie a vzájomný návrh.

Dňa 2. 3. 1995 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie o predbežnom opatrení, ktorým sa odporkyni v 1. rade zakázalo disponovať s bytom...

Dňa 8. 6. 1995 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom vykonané dokazovanie...

Dňa 26. 6. 1995 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený v poradí prvý rozsudok č. kon.: 8 C/42/1993-39, ktorým súd určil, že zmluva o prevode vlastníctva k bytu je neplatná a odporcovia majú predmetný byt vydať navrhovateľovi. Protinávrh odporkyne súd zamietol.

Dňa 31. 8. 1995 na súd doručené odvolanie odporcu v 2. rade Mestskej časti Bratislava – Staré Mesto.

Dňa 11. 9. 1995 na súd doručené odvolanie odporkyne v 1. rade...

Dňa 26. 4. 1996 odvolací súd vo veci na deň 29. 5. 1996 vytýčil termín pojednávania, ktoré bolo z dôvodu žiadosti odporkyne v 1. rade pre jej neprítomnosť na území SR odročené na deň 26. 6. 1996.

Dňa 26. 6. 1996 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. kon.: 8 Co/140/1996-69, ktorým rozhodnutím bol potvrdený rozsudok súdu 1. stupňa...

Dňa 17. 9. 1996 do súdneho spisu doručené dovolanie odporcu v 2. rade...

Dňa 1. 10. 1996 do súdneho spisu doručené dovolanie odporkyne v 1. rade...

Dňa 25. 2. 1998 Najvyšší súd SR vo veci rozhodol rozsudkom č. kon.: 4 Cdo 65/1997-97, ktorým rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie...

Dňa 12. 5. 1999 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na deň 26. 5. 1999.

Dňa 18. 5. 1999 na súd doručené podanie navrhovateľa, ktorým súdu oznámil, že nehnuteľnosť, ktorej sa spor týka, previedol na svojho syna a nevestu, navrhol pripustiť zmenu účastníka konania.

Dňa 26. 5. 1999 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. kon.: 21 Co 366/1998-119, ktorým súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie...

Dňa 29. 5. 2000 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom súd uznesením pripustil do konania vstup J. Š. a T. Š. ako navrhovateľov v 2. a 3. rade, pojednávanie bolo odročené na deň 25. 9. 2000...

Dňa 25. 9. 2000 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito pre odporkyňou v 1. rade vznesenú námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Bratislava I...

Dňa 20. 12. 2000 na súd doručené podanie, ktorým odporkyňa v 1. rade navrhla nariadiť predbežné opatrenie, ktorým by súd navrhovateľom zakázal zdržať sa akéhokoľvek konania spojeného s bytom, ktorý je predmetnom sporu...

Krajský súd v Bratislave o námietke zaujatosti rozhodol uznesením č. kon.: 14 Nc 3/01-148 zo dňa 30. 3. 2001 tak, že sudcovia tunajšieho súdu nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci...

Dňa 13. 3. 2002 súd vydal písomné vyhotovenie uznesenia o pripustení vstupu do konania J. Š. a T. Š. a uznesením č. kon.: 8 C/4/2000-155 vydal predbežné opatrenie, ktorým navrhovateľom uložil povinnosť zdržať sa akéhokoľvek konania spojeného s bytom, ktorý je predmetnom sporu.

Dňa 28. 3. 2002 na súd doručené odvolanie navrhovateľov podané voči rozh. o predbežnom opatrení...

Dňa 19. 7. 2002 odvolací súd uznesením č. kon. 12 Co 215/2002-178 rozhodol o podanom odvolaní a napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil...

Dňa 27. 5. 2003 sa vo veci konalo pojednávanie, toto bolo za účelom doplnenia dokazovania odročené na deň 27. 6. 2003. Dňa 27. 6. 2003 odporkyňa v prvom rade požiadala súd o odročenie termínu pojednávania...

Dňa 7. 10. 2003 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo z dôvodu potreby nariadenia znaleckého dokazovania odročené na neurčito.

Dňa 7. 10. 2003 súd uznesením nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalcom z odboru písmoznalectvo – ručné písmo...

Dňa 25. 4. 2005 výzva súdu adresovaná ustanovenému znalcovi na prevzatie si súdneho spisu.

Dňa 13. 7. 2005 ustanovený znalec predložil súdu vypracovaný znalecký posudok spolu s vyúčtovaním znalečného...

Dňa 24. 3. 2006 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na deň 9.6.2006, odporca v 2. rade vyzvaný na predloženie potrebnej dokumentácie...

Dňa 9. 6. 2006 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na deň 12. 9. 2006. Pojednávanie bolo zo zdravotných dôvodov zákonnej sudkyne preložené na deň 19. 9. 2006.

Dňa 19. 9. 2006 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo odročené na deň 22. 9. 2006.

Dňa 22. 9. 2006 bol na pojednávaní vo veci vyhlásený v poradí druhý rozsudok č. kon. 8 C/4/2000-267, ktorým súd konanie v časti návrhu navrhovateľa v 1. rade zastavil a zároveň určil že kúpna zmluva o predaji bytu uzatvorená dňa 11. 12. 1990 je neplatná, zároveň vzájomný návrh odporkyne v 1. rade zo dňa 8. 11. 1994 súd zamietol.

Dňa 12. 4. 2007 do súdneho spisu doručené odvolanie odporkyne v 1. rade...

Dňa 19. 11. 2008 odvolací súd vo veci vyhlásil rozsudok č. kon.: 4 Co 198/2007-294, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že návrh zamietol. V zamietajúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že určil, že dohoda o vydaní nehnuteľnosti – bytu na ul. v časti bytu odporkyne v 1. rade je neplatná...

Dňa 26. 2. 2009 na súd doručené podanie – dovolanie navrhovateľov...

Dňa 15. 4. 2010 Najvyšší súd SR uznesením č. kon. 3 Cdo 104/2009-315 napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie...

Dňa 22. 8. 2012 na odvolací súd doručené podanie navrhovateľov – žiadosť o rozhodnutie vo veci, oznámenie o úmrtí pôvodného navrhovateľa v 1. rade p. J. Š.

Dňa 30. 8. 2012 daný pokyn sudcu odvolacieho súdu na ďalší postup vo veci – zistenie stavu dedičského konania po nebohom navrhovateľovi v 1. rade...

Dňa 20. 3. 2013 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom holo vyhlásené uznesenie č. kon.: 4 Co38/2011-389, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie...

Dňa 27. 3. 2014 sa vo veci konalo pojednávanie, ktoré bolo z dôvodu potreby ďalšieho dokazovania odročené na deň 29. 4. 2014.“

Následne bol vo veci „vytýčený ďalší termín pojednávania na deň 3. 6. 2014.“

Uvedené podľa názoru predsedníčky okresného súdu preukazuje, že „sa jedná o vec po faktickej i právnej stránke zložitú, v konaní bolo potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie. V predmetnej veci už tunajší súd dvakrát meritórne rozhodol, došlo však k odlišnému právnomu posúdeniu veci sudcami rôznych stupňov súdov. Zároveň v obdobiach od 23. 4. 1996 - 13. 8. 1996, 8. 4. 1997 - 12. 3. 1998, 5. 2. 2001 - 4. 6. 2001, 7. 5. 2002 - 17. 9. 2002, 20. 4. 2007 - 15. 12. 2008, 16. 4. 2009 - 5. 5. 2010 a od 27. 1. 2011 do 6. 5. 2013 sa súdny spis nachádzal v dispozícii Krajského súdu v Bratislave ako i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, čo malo nemalý vplyv na celkovú dĺžku súdneho konania. Na celkovú dĺžku súdneho konania malo o. i. vplyv i to, že v danej veci došlo viackrát k zmene zákonného sudcu..., zároveň účastníci opakovane realizovali svoje procesné práva..., o ktorých návrhoch bolo potrebné rozhodnúť, pričom rozhodnutia súdu boli následne napádané opravnými prostriedkami. Taktiež vytýčené pojednávania boli práve z dôvodov na strane účastníkov odročované na neskoršie termíny.“

Predsedníčka okresného súdu v označenom podaní a právny zástupca sťažovateľky v podaní z 5. júna 2014 uviedli, že netrvajú na verejnom ústnom pojednávaní.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 4/2000. V obsahu označených práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 20/02, III. ÚS 344/2011, III. ÚS 37/2013).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Ústavný súd pripomína, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu

pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zákonodarca zabezpečuje prostredníctvom procesnoprávnych inštitútov, ktoré sú štátne orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) obsahuje viaceré účinné prostriedky zabezpečujúce plynulosť a optimálnu dĺžku súdneho konania, ktorej výsledkom je právoplatné rozhodnutie a stav právnej istoty.

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčasnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada v rámci prvého kritéria aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. II. ÚS 32/02, IV. ÚS 202/05, III. ÚS 81/07).

1. Pokiaľ ide o právnu zložitosť veci, ústavný súd bral do úvahy skutkový stav a platnú právnu úpravu relevantnú na rozhodnutie, ako aj charakter veci. Predmetom konania je rozhodovanie o návrhu navrhovateľov na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy o predaji bytu a o vzájomnom návrhu sťažovateľky na určenie neplatnosti dohody o vydaní

obytného domu v časti tohto bytu, ktoré tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov.

Pokiaľ ide o skutkovú stránku, ústavný súd uznáva argumentáciu okresného súdu o vyššej miere zložitosti prípadu objektívne zapríčinennej rozsiahlosťou dokazovania skutkového stavu relevantného pre rozhodnutie danej veci, avšak zároveň konštatuje, že táto skutočnosť nemôže zakladať dôvod na ospravedlnenie nečinnosti a neefektívnosti postupu okresného súdu v tejto veci, ktorou by bolo možné zdôvodniť doterajšiu dĺžku konania, a to najmä s poukazom na povahu veci, ktorá si vyžaduje osobitnú rýchlosť konania (II. ÚS 50/06).

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Je zrejmé, že sťažovateľka predmetnému konaniu pripisovala veľký význam, vzhľadom na to, že je spojené s *„násilným zabránením v užívaní predmetného bytu sťažovateľkou a jej rodinou“* zo strany pôvodného navrhovateľa v roku 1997 a tento stav trvá až dosiaľ.

Ústavný súd konštatuje, že v priebehu celého konania bola sťažovateľka aktívna a súčinnosťná, pričom využívala viaceré svoje procesné oprávnenia (podávala procesné návrhy, návrhy vo veci samej, návrhy na doplnenie dokazovania, opravné prostriedky). Na túto skutočnosť poukázala aj predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení. Keďže zodpovednosť za vznik týchto prekážok postupu konania nemôže znášať okresný súd, ústavný súd túto okolnosť zohľadnil pri rozhodovaní o výške finančného zadosťučinenia (podobne III. ÚS 242/03, III. ÚS 37/2013, III. ÚS 524/2013).

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd opierajúc sa o svoju konštantnú judikatúru zastáva názor, že napadnuté konanie, ktoré nebolo právoplatne skončené od roku 1993, nie je potrebné osobitne vyhodnocovať a hodnotiť jednotlivé procesné úkony vykonané okresným súdom v jeho doterajšom priebehu. V okolnostiach danej veci už samotná dĺžka konania (21 rokov) je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľná a ničím neospravedliteľná a nepochybné signalizuje, že v napadnutom konaní dosiaľ nedošlo k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktorým je odstránenie právnej neistoty účastníkov konania (m. m. IV. ÚS 280/2011, III. ÚS 269/2012, III. ÚS 103/2013).

Súdne konanie, ktoré bez meritórneho právoplatného rozhodnutia trvá tak dlho, ako to je v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia vcelku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy i právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 152/08, IV. ÚS 251/08, III. ÚS 383/2012).

Obranu okresného súdu spočívajúcu vo viacerých zmenách zákonného sudcu rozhodujúceho v danej veci ústavný súd neakceptoval, pretože táto skutočnosť nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 4/2000 bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby namietajúcej porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vysloví, že porušenie týchto práv vzniklo nečinnosťou, môže prikázať, aby ten, kto tieto práva porušil, vo veci konal [podobne § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Ústavný súd preto v súlade

so svojím rozhodnutím o porušení označených práv sťažovateľky prikázal okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 4/2000 konal bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie (podobne § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala priznať finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €.

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy aj priznanie finančného zadosťučinenia, pri určení ktorého ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na zistený stav posudzovaného konania, no najmä na jeho neprimeranú dĺžku, ktorá predlžuje stav právnej neistoty sťažovateľky do takej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate, ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ktoré zaviazal uhradiť okresný súd (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

Právny zástupca sťažovateľky JUDr. Peter Stodola v sťažnosti z 12. júla 2013 vyčíslil trovy konania sumou 275,95 € pozostávajúcou z dvoch úkonov právnej služby (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti – vykonaných v roku 2013) v sume po 130,17 € a dvoch režijných paušálov v sume po 7,81 €. Dňa 29. novembra 2013

advokát JUDr. Juraj Bilický listom z 21. novembra 2013 oznámil, že právnenému zástupcovi sťažovateľky bol na vlastnú žiadosť pozastavený výkon advokácie. Počas obdobia pozastavenia ho poveril zastupovaním. Na zmenu právneho zástupcu sťažovateľky ústavný súd reagoval v bode 4 výroku nálezu. Keďže suma požadovaná právnym zástupcom sťažovateľky neodporuje sume vypočítanej ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, rozhodol o jej priznaní tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2014